

Tisková zpráva

Vilém Koubek: *Zatloukání hřebů*

Po hororu Petry Klabouchové ze Šumavy nazvaném *Ignis fatuus* vydáváme v nakladatelství Host další původní český horor, tentokrát od Viléma Koubka. *Zatloukání hřebů* se odehrává v kulisách polorozbořených paneláků, do nichž se noří skupinka milovníků takzvaného urbexu, a právě Petra Klabouchová po jeho přečtení nadšeně napsala: „Sice jsem plánovala číst po večerech, ale nakonec z toho byl večer jediný a trval skoro až do svítání. Vilém Koubek se tentokrát představuje trošku jako český Jozef Karika, umně spojující prvky hororu, psychothrilleru a mytologie v děsivém prostředí, kde se nerozpadají jenom opuštěné panelového domy, ale i lidská mysl a s ní všechny naše jistoty. Pěkně jedna po druhé. Popisy si hrají se všemi smysly čtenáře, řádky knihy promyšleně naplní hlavu zvuky, chutí i pachem strachu. Můžete se ho skoro dotknout. Žádný pomalý rozjezd a hluchá místa, děsivou atmosféru autor buduje od první stránky, pomalu ji zahušťuje, přichází s nečekaným a obrací směr, až to napětí chvílemi i fyzicky bolí.“

Vilém Koubek přitom není v literatuře žádným nováčkem: v Hostu debutoval splatterpunkovým románem *Čepel entropie* (2018), na který navázal kritiky ceněnou postapokalyptickou sci-fi *Organická oprátka* (2019). V roce 2021 vydal první z noirových příběhů Vincenta Krhavého s názvem *Posmrtná predace* a do deštivých ulic se následně vrátil v pokračování *Smějící se bestie* (2022). *Zatloukání hřebů* je jeho prvním hororem: „Kulisy tohoto příběhu dobře znám. Vyrostl jsem v paneláku a také další lokality v knize odrážejí kusy mého dětství. Takže mi stačilo zavzpomínat a do známého prostředí vpustit temnotu,“ popisuje Vilém Koubek. Výpravy do setmělých panelákových sklepení ve snaze objasnit zdrcující rodinnou tragédii proto působí autenticky a zalezou pod kůži nejen čtenářům a čtenářkám generace, která v těchto domech vyrostla.

Koubek vychází ze svých zkušeností s urbexem, tedy s průzkumem moderních ruin. „Takové domy mají speciální napjatou atmosféru. I když jsou to opuštěné stavby, jako by v nich něco z původního života zůstalo a viselo to tam ve vzduchu. Druhou šanci jim pak dali bezdomovci, kteří se v takových budovách nezřídka usídlují. Když překračujete jejich práh, je dobré zavolat, ohlásit se, upozornit, že vstupujete dovnitř,“ popisuje Koubek. I jeho hrdinové ruiny zdraví, aby se vyhnuli překvapivým setkáním, ne vždy to ale stačí... „Horory dávno nestojí jen na zombících a hnusu nebo hrůze, jsou

mnohem hlubší, často odkrývají sociální problémy, vztahy či strach plynoucí z jinakosti. Podobně jako třeba komiks nebo fantastika i horor dokáže osvětlit zásadní témata a nasvítit je jinak než klasická beletrie,“ vysvětluje autor. „Příběh sice může být smyšlený, to ale neznamená, že je prázdný a nenajde se v něm žádné relevantní sdělení. Pokud by se od lidské zkušenosti odtrhl a vznikl ve vakuu, ztratil by značnou část svého kouzla.“

Lidský strach se podle autora nevztahuje jen k duchům a nadpřirozeným stvořením, děsit nás může třeba i Koubkův „oblíbený“ koncept liminality. „Liminalitou mi internet konečně pomohl vysvětlit, proč mě vždycky děsila vybydlená místa, která se obvykle hemží životem — vyliďněné posluchárny, dlouhé hotelové chodby, prázdná nádraží nebo třeba ulice bez aut. Právě v takových se totiž liminalita vymyká naší kontrole : Liminální prostor je jednoduše řečeno takový, jakým cestujeme mezi bodem A a bodem B. Může to být schodiště, výtah, ale klidně i čekárna u doktora. A tenhle koncept se samozřejmě dá aplikovat taky na psychiku, kdy představuje rozkol, váhání, ten moment čirého zoufalství, kdy máte slovo na jazyku, ale stále se vám ho nedaří vyslovit... Pokud jsme v takových vyliďněných prostorách nebo duševních stavech příliš dlouho a začneme si uvědomovat onu nejistotu, která se k nim váže, může nás popadnout nefalšovaná panika. Nejednou se mi stalo, že jsem čekal na autobus, který nepříjížděl, a na zastávce nikdo další nebyl. Najednou jsem znejistěl, věci přestávaly dávat smysl. Začal jsem pochybovat sám o sobě. Jsem tu správně? Nespletl jsem si čas? Kde sakra všichni jsou? Autobus pak přijel a celé tohle vyhlížení záře reflektorů se stalo osamělým ostrůvkem nejistého děsu, který se ale dokázal zarýt hluboko pod kůži. A takový strach jsem chtěl mít v knížce,“ dodává autor.

Co by si autor přál, aby si čtenáři ze čtení jeho hororu odnesli? Nejde o žádný prvoplánový děs: „Byl bych rád, kdyby si čtenáři po dočtení knihy kladli otázky. Co jsem to zrovna přečetl? Jak to vlastně dopadlo... Kdybych všechno na první dobrou vysvětlil, dala by se kniha po dočtení zavřít a odložit. Její život by tím skončil. Protože ji ale na základě přečteného musíte interpretovat, zůstává text s vámi, nesete si ho dál v hlavě, přemýšlíte o něm a skládáte si dohromady jednotlivé střípky. Na mnoho otázek si pak sami najdete odpovědi, což podle mě umocňuje zážitek ze čtení,“ uzavírá Koubek.

Recenzní výtisk *Zatloukání hřebů* vám ráda pošlu!

Klára Kubíčková

PR | propagace | média

Host – vydavatelství, s. r. o. | Radlas 5, 602 00 Brno

+420 774 443 602 | kubickova@hostbrno.cz

www.hostbrno.cz | [Facebook](#) | [Instagram](#) | [Podcast](#)